

Bilag 1.**Lønningsraadet.**

Christiansborg, København K.

Den 8. December 1921.

I Anledning af Statsrevisoratets Skrivelse af 14. f. M. angaaende visse af Hovedrevisorerne ved Statsbanerne og Postvæsenet rejste Spørgsmaal vedrørende Statsregnskabet for 1919—20 skal Raadet med Hensyn til Sag I. under Postvæsenet herved meddele følgende:

Efter Pensionsloven af 5. Januar 1851 § 4 skulde uvisse Indtægter medtages ved Pensionsberegning, dog kun med $\frac{2}{3}$, for saa vidt Pensionsindtægten var over 2 000 Kr. Dette medførte for Postvæsenet, at de i Postloven hjemlede Gebyrer (men ikke de ved Anordning hjemlede) medtoges ved Beregning af Pension.

Ved Postloven af 9. Maj 1919 ophævedes disse Gebyrer, og § 28 (citeret af Hovedrevisor Side 182) indførte en Afviklingsordning.

Denne motiveres i Udvalgsbetænkningen (Rigsdagstidende 1918—19 B. Sp. 1069) med, at de ved Lovens Ikrafttræden ansatte bør holdes skadesløse for den af Lovens Regler følgende Formindskelse i Indtægt. Saadan Erstatning for Gebyrer gælder saavel Driftens som Styrelsens og Hovedrevisoratets Tjenestemænd.

Hovedrevisor har nu imod Generaldirektoratet og Finansministeriet holdt paa, at Beløbet ogsaa efter 1. Oktober 1919 maa være pensionsgivende.

Sagen har dels en reel, dels en formel Side.

Hvad det reelle angaar, er Forholdet det, at hvis Gebyrerne var blevet opretholdt udover 1. Oktober 1919, vilde de efter den positive Regel i Tjenestemandslovens § 51, Stk. 2 d, ikke længere være pensionsgivende, og det vil være ubegrundet og stridende mod den fornævnte Forudsætning for Postlovens § 28, hvis Erstatningen saaledes kom til at give Tjenestemændene mere, end selve Ydelsen vilde have givet.

Spørgsmaalet bliver da, om der er formel Hjemmel til at nægte Pensionsret af disse Beløb.

Generaldirektoratet har her først henvist til, at Beløbene ikke er personlige Tillæg, der er traadt i Stedet for en tidligere pensionsgivende Indtægt, og som af den Grund skulde medregnes (§ 51, Stk. 1 b). I Postlovens § 28 benyttes Udtrykket „Erstatning“, og denne Forskel i Udtrykkene er ikke en Formalitet, idet Benævnelsen „personlig Tillæg“, hvis den havde været brugt i § 28, vilde have henført Beløbene under Tjenestemandslovens § 1322, jfr. § 1321, hvorved de praktisk talt alle vilde være bortfaldet fra 1. Oktober 1919, ligesom fremtidige Lønstigninger i Henhold til Tjenestemandslovens § 27 vilde have bragt Beløbene til Bortfald; nu stiger tværtimod normalt Erstatningsbeløbet ved Forfremmelse til højere Stilling.

Hovedrevisor lægger Vægt paa, at Tjenestemandslovens § 1300, Stk. 3, udtaler, at det har sit Forblivende ved Reglerne i fornævnte § 28 i Postloven. Ydelsen er dog herved henført til Tjenestemandslovens 3die Del, der omfatter de saakaldte „Særlige Ydelser“, af hvilke i øvrigt kun en enkelt, nemlig en vis Del af Kørepengene ved Statsbanerne, er pensionsgivende efter den positive Regel i Tjenestemandslovens § 71, Stk. 4.

At de i nævnte § 28 benyttede Ord „med samme retlige Virkning som hidtil“ ved Postlovens Ikrafttræden havde Henhold til Pensionsberegning, er erkendt fra alle Sider, og disse Ord har under alle Omstændigheder haft en Betydning, nemlig for Tiden 1. Juli 1919 til 30. September s. A.

Det er muligt, at der fra et rent formelt Synspunkt maatte gives Hovedrevisor Medhold i hans Opfattelse, saafremt der i Lovens § 51, Stk. 2 d, ikke var udtalt andet og mere end det i Hovedrevisoratets Vedtegning citerede. Den nævnte Bestemmelse, der indledes med Ordene „Til Lønningsindtægten henregnes derimod ikke“, er imidlertid i sin Helhed saalydende:

„d) Sportler, Gebyrer, Procenter, Skriverpenge og andre uvisse Indtægter, Udbytteandele eller Godtgørelse herfor, Stedtillæg, personlige Tillæg af anden Art end den i 1ste Stykke under b nævnte samt andre ikke i 1ste Stykke udtrykkelig nævnte Indtægter, jfr. dog § 52“.